

Vec C-61/22

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

1. február 2022

Vnútroštátny súd:

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

13. január 2022

Žalobca:

RL

Žalovaný:

Landeshauptstadt Wiesbaden

Predmet konania vo veci samej

Snímanie a ukladanie odtlačkov prstov v preukazoch totožnosti – Článok 3 ods. 5 nariadenia (EÚ) 2019/1157 – Platnosť – Proces prijímania nariadenia – Články 7 a 8 Charty základných práv Európskej únie – Článok 35 ods. 10 všeobecného nariadenia o ochrane údajov

Predmet a právny základ podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Platnosť článku 3 ods. 5 nariadenia (EÚ) 2019/1157, článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálna otázka

Je povinnosť snímať a uchovávať odtlačky prstov v preukazoch totožnosti podľa článku 3 ods. 5 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1157 z 20. júna 2019 o posilnení zabezpečenia preukazov totožnosti občanov Únie a dokladov o pobyte vydávaných občanom Únie a ich rodinným príslušníkom vykonávajúcim svoje právo na voľný pohyb (Ú. v. EÚ L 188, 2019, s. 67) v rozpore s právom Únie vyššej právnej sily, najmä

- a) s článkom 77 ods. 3 ZFEÚ,
- b) s článkami 7 a 8 Charty,
- c) s článkom 35 ods. 10 GDPR

a je tak z niektorého z týchto dôvodov neplatná?

Citované predpisy práva Únie

Charta základných práv Európskej únie: články 7, 8 a 52;

Zmluva o fungovaní Európskej únie: články 21, 77 a 289;

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/1157 z 20. júna 2019 o posilnení zabezpečenia preukazov totožnosti občanov Únie a dokladov o pobyte vydávaných občanom Únie a ich rodinným príslušníkom vykonávajúcim svoje právo na voľný pohyb (Ú. v. EÚ L 188, 2019, s. 67) (ďalej len „nariadenie 2019/1157“): odôvodnenia 2, 17, 18, 19, 21, 22, 40 a 41, články 3 a 11;

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie

o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1) (ďalej len „GDPR“): články 9 a 35.

Citované vnútroštátne právne predpisy

Gesetz über Personalausweise und den elektronischen Identitätsnachweis (Personalausweisgesetz) (zákon o preukazoch totožnosti a elektronickom doklade totožnosti) (zákon o preukazoch totožnosti – ďalej len „PAuswG“): § 5 a § 9.

Krátke zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Žalobca žiada o vydanie preukazu totožnosti bez nasnímania odtlačkov prstov. To žalovaný odmieta, keďže § 5 ods. 9 PAuswG, ktorý sa zakladá na nariadení 2019/1157, kogentne stanovuje nasnímanie odtlačkov dvoch prstov.
- 2 Nariadenie 2019/1157 sa uplatňuje od 2. augusta 2021. V článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 je stanovené, že preukazy totožnosti vydávané členskými štátmi musia obsahovať vysoko bezpečné pamäťové médium, ktoré obsahuje podobu tváre držiteľa preukazu a dva odtlačky prstov v interoperabilných digitálnych formátoch. Aj v nemeckom práve bola prijatá právna úprava upravujúca nasnímanie odtlačkov prstov do preukazov totožnosti (§ 5 ods. 9 PAuswG), pričom podľa dôvodovej správy nemecký zákonodarca vychádzal z toho, že odtlačky prstov sa musia nasnímať podľa článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157.
- 3 Dňa 30. novembra 2021 žalobca požiadal o vydanie nového preukazu totožnosti bez odtlačkov prstov, pretože čip jeho starého preukazu totožnosti je poškodený. Príslušný orgán odmietol vydať nový preukaz totožnosti, pretože od 2. augusta 2021 je nasnímanie odtlačkov prstov povinné. Žalobca okrem toho nemá nárok na vydanie nového preukazu totožnosti, keďže už je držiteľom platného preukazu totožnosti. Preukaz totožnosti je naďalej platný aj s chybným čipom.
- 4 Orgán, ktorý je podľa nemeckého práva príslušný na vydávanie preukazov totožnosti, vykonáva činnosť orgánu prevencie nebezpečenstva. Napriek tomu vydanie preukazu totožnosti a s tým spojené spracovanie osobných údajov práveže nepodlieha smernici (EÚ) 2016/680, ale, ako možno vyvodiť z odôvodnenia 40 nariadenia 2019/1157, GDPR. Preto v tomto prípade Oberbürgermeister (starosta) nevykonáva činnosť v oblasti práva prevencie nebezpečenstva podľa európskeho práva, ktoré sa má vykladať autonómne. Podľa článku 1 ods. 1 a článku 2 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 sa má táto smernica uplatniť len vtedy, keď orgány vykonávajú činnosť na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií, vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu. Správa pasov a preukazov tam nepatrí.

Stručné odôvodnenie podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 5 Rozhodnutie o prejudiciálnej otázke je nevyhnutné na vydanie rozsudku. Ak je článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 v rozpore s právom Európskej únie vyššej právnej sily, žalobca má nárok na vydanie preukazu totožnosti bez nasnímania odtlačkov prstov – § 9 ods. 1 prvá veta PAuswG. Vnútroštátna právna úprava v § 5 ods. 9 PAuswG by stratila svoj právny základ, keďže by bola v rozpore s právom Únie.
- 6 Aj keď starý preukaz totožnosti žalobcu je podľa § 28 ods. 3 PAuswG naďalej platný napriek chybnému čipu, žalobca si najneskôr po uplynutí doby platnosti stanovenej na 10 rokov musí nechať vydať nový preukaz totožnosti. Navyše podľa § 6 ods. 2 PAuswG môže žiadateľ požiadať o vydanie nového preukazu totožnosti aj pred uplynutím platnosti preukazu totožnosti, ak preukáže oprávnený záujem na vydaní nového preukazu totožnosti. V prípade chybného čipu už nie je možné používať funkciu online ID. Nemožno využívať ani automatizovanú hraničnú kontrolu. Túto obmedzenú možnosť využitia treba považovať za oprávnený záujem na vydaní nového preukazu totožnosti.
- 7 Vnútroštátny súd má pochybnosti o tom, či je článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 v súlade s právom Únie. Zdrojom týchto pochybností je proces vzniku nariadenia 2019/1157 riadnym legislatívnym postupom, zlučiteľnosť článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 s článkami 7 a 8 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a neexistencia rozhodnutia o posúdení vplyvov podľa článku 35 ods. 10 GDPR.
- 8 Súd je presvedčený o tom, že na vydanie nariadenia 2019/1157 sa mal použiť mimoriadny legislatívny postup podľa článku 77 ZFEÚ.
- 9 ZFEÚ v článku 289 rozlišuje medzi riadnym legislatívnym postupom a mimoriadnymi legislatívnymi postupmi. Právnym základom vydania nariadenia 2019/1157 bol článok 21 ods. 2 ZFEÚ a bolo vydané riadnym legislatívnym postupom. Podľa článku 21 ods. 2 ZFEÚ môžu Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijať predpisy na uľahčenie výkonu práva na voľný pohyb osôb, ak sa na dosiahnutie tohto cieľa ukazuje byť nevyhnutné konanie Únie a Zmluvy neposkytujú potrebné právomoci.
- 10 Článok 77 ods. 3 prvá veta ZFEÚ obsahuje ďalšiu kompetenčnú normu, ktorá sa okrem iného týka právnej úpravy preukazov totožnosti. Podľa tejto normy môže Rada v súlade s mimoriadnym legislatívnym postupom prijať ustanovenia o cestovných pasoch, preukazoch totožnosti, povoleniach na pobyt alebo iných obdobných dokladoch, ak zmluvy inak na tento účel neustanovujú potrebné právomoci, a ak je činnosť Únie nevyhnutná na uľahčenie voľného pohybu osôb. Rada sa uznáva jednomyseľne po porade s Európskym parlamentom. Táto požiadavka jednomyseľnosti ponecháva členským štátom v tejto oblasti maximálnu mieru suverenity.

- 11 Článok 77 ZFEÚ zodpovedá vtedajšiemu článku 62 ES (Zmluvy o Európskom spoločenstve). Nariadenie Rady (ES) č. 2252/2004 z 13. decembra 2004 o normách pre ochranné prvky a biometriu v cestovných pasoch a cestovných dokladoch vydávaných členskými štátmi (Ú. v. EÚ L 385, 2004, s. 1) (ďalej len „nariadenie 2252/2004“), ktorého článok 1 ods. 2 stanovuje, že v cestovných pasoch sa budú ukladať odtlačky prstov, vtedy normotvorca Únie opieral o článok 62 ES. Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo 17. októbra 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670) rozhodol, že článok 62 bod 2 písm. a) ZES predstavoval vhodný právny základ pre prijatie nariadenia 2252/2004, osobitne jeho článku 1 ods. 2.
- 12 Kompetencia podľa článku 77 ods. 3 ZFEÚ má prednosť pred článkom 21 ods. 2 ZFEÚ, pretože článok 77 ods. 3 ZFEÚ ako obsahovo špeciálnejšie ustanovenie kladie vyššie požiadavky na legislatívny postup a článok 21 ods. 2 ZFEÚ sa použije len vtedy, keď Zmluvy nestanovujú iné právomoci na dosiahnutie cieľa podpory voľného pohybu osôb. Nariadenie 2019/1157 sa síce nevzťahuje na ďalšie rozvíjanie schengenského *acquis*, no rovnako ako nariadenie 2252/2004 má za cieľ aproximáciu bezpečnostných prvkov a začlenenie biometrických identifikátorov ako dôležitý krok pre použitie nových prvkov vzhľadom na budúci vývoj na európskej úrovni. Tým sa má rovnako ako v prípade nariadenia 2252/2004 zvýšiť bezpečnosť dokladov (tu: preukazov totožnosti namiesto cestovných pasov).
- 13 Po tom všetkom súd zastáva názor, že na účinné prijatie nariadenia 2019/1157 – a tým aj článku 3 ods. 5 tohto nariadenia – sa vyžadovalo použiť mimoriadny legislatívny postup podľa článku 77 ods. 3 ZFEÚ.
- 14 Okrem toho sú tu obsahové pochybnosti o zlučiteľnosti zberu a uchovávaní odtlačkov prstov v prípade preukazov totožnosti s článkami 7 a 8 Charty.
- 15 Podľa článku 7 Charty má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie. Z článku 8 Charty vyplýva právo každého na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.
- 16 Súdny dvor Európskej únie už v rozsudku zo 17. októbra 2013, Schwarz (C-291/12, EU:C:2013:670, body 27 a 30) s poukázaním na rozsudok ESĽP zo 4. decembra 2008, S. a Marper v. Spojené kráľovstvo (*Reports of judgments and decisions* 2008-V, s. 213, § 68 a § 84) konštatoval, že odoberanie a ukladanie odtlačkov prstov štátnymi orgánmi v pasoch upravené v článku 1 ods. 2 nariadenia 2252/2004 predstavuje zásah do práv na ochranu súkromia a na ochranu osobných údajov. Odtlačky prstov sú osobné údaje, keďže objektívne obsahujú jedinečné informácie o fyzických osobách a umožňujú ich presnú identifikáciu. Tie isté základné práva sú dotknuté aj pri zbere a uchovávaní odtlačkov prstov na účely preukazov totožnosti.
- 17 Súd má pochybnosti o tom, či je zber odtlačkov prstov a tým zásah do článkov 7 a 8 Charty, najmä s ohľadom na článok 52 a článok 8 ods. 2 Charty, odôvodnený

aj v prípade preukazov totožnosti. V článku 8 ods. 2 Charty je stanovené, že osobné údaje sa smú spracovávať len na základe súhlasu dotknutej osoby alebo na inom oprávnenom základe ustanovenom zákonom.

- 18 Súd je presvedčený, že v tomto prípade – rovnako ako Súdny dvor Európskej únie rozhodol v prípade cestovných pasov – nie je daný súhlas osôb žiadajúcich o vydanie preukazu totožnosti so zberom ich odtlačkov prstov. Avšak článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 to stanovuje ako zákonnú úpravu pre všetky preukazy totožnosti.
- 19 Podľa § 1 ods. 1 prvej vety PAuswG sú všetci Nemci povinní mať platný preukaz, keď dovŕšili 16. rok veku a podliehajú všeobecnej ohlasovacej povinnosti alebo sa prevažne zdržiavajú v Nemecku bez toho, aby jej podliehali. Na vydanie tohto dokladu je tak odobratie odtlačkov prstov stanovené povinne. Keďže je povinnosť mať preukaz totožnosti, nemožno vychádzať z toho, že tí, ktorí požiadali o vydanie preukazu totožnosti, súhlasili s takýmto spracovaním údajov (pozri aj rozsudok SDEÚ zo 17. októbra 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, bod 31).
- 20 Preto sa podľa článku 52 ods. 1 Charty vyžaduje **legitímny** zákonný základ.
- 21 Nasnímanie odtlačkov prstov do preukazov totožnosti je síce zákonne upravené v článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157. Taktiež to prinajmenšom sčasti zodpovedá cieľom všeobecného záujmu uznaným Úniou, ako sú vyjadrené v odôvodneniach 1, 2, 4, 18 a 46.
- 22 V rámci Európskej únie sa preukaz totožnosti môže používať pri prekračovaní hraníc. Okrem toho aj štáty, ktoré nie sú členmi EÚ, dovoľujú vstup na ich územie s preukazom totožnosti, tak napríklad najmä Švajčiarsko, Island, Nórsko, Albánsko a Čierna Hora. V tomto kontexte sa preukaz totožnosti používa prinajmenšom sčasti aj ako cestovný doklad, takže prostredníctvom toho táto právna úprava slúži aj na zabránenie nelegálnemu vstupu z týchto krajín. To by predstavovalo cieľ všeobecného záujmu uznaný Úniou (SDEÚ, rozsudok zo 17. októbra 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, bod 38). Hlavný účel preukazu totožnosti však nespočíva primárne v tom, aby slúžil ako cestovný dokument v schengenskom priestore, ako je to v prípade cestovného pasu. V tomto smere odôvodnenia nariadenia 2019/1157 právom, na rozdiel od odôvodnení nariadenia 2252/2004, práveže nepoukazujú na schengenský priestor ako priestor slobody.
- 23 Nariadenie 2019/1157 ani neupravuje používanie uložených biometrických údajov v tomto zmysle, keď je v článku 11 ods. 6 nariadenia 2019/1157 stanovené, že uložené biometrické údaje sa môžu použiť len na overenie pravosti preukazu alebo totožnosti držiteľa. Nariadenie 2019/1157 tak necháva otvorené, ako sa má uľahčiť voľný pohyb osôb. V tomto smere nemožno cieľ zabrániť nelegálnemu vstupu stotožňovať s uľahčením voľného pohybu osôb.

- 24 Aj keby táto právna úprava mala sledovať cieľ všeobecného záujmu, sú tu pochybnosti o tom, či je článok 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 proporcionálny. Tak by to bolo len vtedy, keď by obmedzenie týchto práv vyplývajúcich z Charty bolo proporcionálne v pomere k cieľom sledovaným nariadením 2019/1157 a teda v pomere k účelu zamedziť ilegálnemu vstupu osôb na územie Únie a umožniť spoľahlivú identifikáciu držiteľa preukazu. Na to musia byť prostriedky stanovené týmto nariadením vhodné na dosiahnutie týchto cieľov a nezachádzať nad rámec toho, čo je potrebné na ich dosiahnutie (SDEÚ, rozsudok zo 17. októbra 2013, Schwarz, C-291/12, EU:C:2013:670, body 38 a 40).
- 25 Podľa názoru súdu pri tom treba zohľadniť skutočnosť, že z faktického a právneho hľadiska nemožno preukaz totožnosti stavať na roveň cestovnému pasu, ale že existujú významné rozdiely čo sa týka využívania týchto dokladov. Napriek tomu ustanovenie článku 3 ods. 5 nariadenia 2019/1157 zaobchádza s oboma dokumentmi rovnako, pokiaľ ide o odtlačky prstov.
- 26 Preukaz totožnosti síce – ako bolo uvedené vyššie – možno použiť aj ako cestovný doklad. Napriek tomu sa preukazy totožnosti a pasy odlišujú tak z právneho, ako aj z praktického hľadiska. Aj keď sa občianske preukazy v kontexte voľného pohybu osôb používajú aj ako cestovné doklady, prinajmenšom pri cestovaní medzi členskými štátmi EÚ nedochádza k ich rutínnej kontrole. Navyše pre väčšinu občanov Únie nemusí byť primárna funkcia národného preukazu totožnosti spojená s voľným pohybom osôb. Preukazy totožnosti totiž poskytujú aj ďalšie možnosti použitia než túto. Preukazy totožnosti sa tak v každodennom živote používajú okrem iného pri styku s vnútroštátnymi správnymi orgánmi alebo so súkromnými tretími osobami ako sú napríklad banky alebo letecké spoločnosti. Občania Únie, ktorí by chceli využiť svoje právo na voľný pohyb osôb, môžu tak urobiť už so svojím pasom (pozri v tomto zmysle tiež: Stanovisko európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov k plánovanému zavedeniu uchovávanie odtlačkov prstov v preukazoch totožnosti z 10. augusta 2018).
- 27 V Nemecku je navyše povinnosť byť držiteľom preukazu totožnosti – § 1 ods. 1 prvá veta PAuswG. V protiklade s cestovným pasom sa občan nemôže sám rozhodnúť, či požiada o vydanie preukazu totožnosti alebo nie. Aj európsky dozorný úradník pre ochranu údajov zastáva názor, že nasnímanie a uchovávanie odtlačkov prstov by malo ďalekosiahly dosah až na 370 miliónov občanov EÚ, pretože by si to vyžadovalo povinný odber odtlačkov prstov 85 % obyvateľstva EÚ. Táto široko koncipovaná oblasť pôsobnosti, ako aj spracúvané veľmi citlivé údaje (podoba tváre v kombinácii s odtlačkami prstov) si vyžadujú dôkladné preskúmanie na základe prísneho preskúmania nevyhnutnosti. Súd sa stotožňuje s úvahami Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov, podľa ktorých sa zavedenie bezpečnostných prvkov, ktoré sa v prípade cestovných pasov možno považujú za primerané, so zreteľom na rozdiely medzi preukazmi totožnosti a cestovnými pasmi nemôže automaticky vzťahovať na preukazy totožnosti, ale si to vyžaduje zváženie a dôkladnú analýzu. Tej v tomto prípade niet.

- 28 Súd zastáva názor, že v kombinácii s vyššie opísanými široko koncipovanými možnosťami využitia a vzhľadom na množstvo dotknutých občanov Únie je výsledkom oveľa vyššia intenzita zásahu v porovnaní s cestovnými pasmi, ktorá si zase vyžaduje aj silnejšie odôvodnenie.
- 29 V rámci výkladu článkov 7 a 8 Charty sa musia zohľadniť aj hodnotenia GDPR, ako vyplývajú z jeho odôvodnení 1 a 2.
- 30 Daktyloskopické údaje sú osobitným druhom osobných údajov podľa článku 9 ods. 1 GDPR, a to biometrickými údajmi. Tie sú definované v článku 4 bode 14 GDPR ako osobné údaje, ktoré sú výsledkom osobitného technického spracúvania, ktoré sa týka fyzických, fyziologických alebo behaviorálnych charakteristických znakov fyzickej osoby a ktoré umožňujú alebo potvrdzujú jedinečnú identifikáciu tejto fyzickej osoby, ako napríklad vyobrazenia tváre alebo daktyloskopické údaje. Podľa článku 9 ods. 1 GDPR je spracúvanie takýchto biometrických údajov v zásade zakázané a povolené len v úzko koncipovaných výnimočných prípadoch.
- 31 Pokiaľ sa do preukazov totožnosti majú nasnímať odtlačky prstov na to, aby sa tým podporila bezpečnosť proti falšovaniu, v stanovisku Európskeho dozorného úradníka pre ochranu údajov k plánovanému zavedeniu uchovávanía odtlačkov prstov v preukazoch totožnosti sa poukazuje na to, že v rokoch 2013-2017 bolo údajne zistených len 38 870 sfalšovaných preukazov totožnosti a používania falšovaných preukazov totožnosti už roky ubúda.
- 32 Už teraz nie je dostatočne jasné, či je nasnímanie odtlačkov prstov skutočne spôsobilé podporiť bezpečnosť proti falšovaniu. Zhoda biometrických údajov, ktoré sú uložené na čipe preukazu totožnosti, s odtlačkami prstov držiteľa preukazu potvrdzuje iba to, že dokument patrí k držiteľovi. Zo samotnej zhody ešte nevyplýva dôkaz identity, kým sa nezistí, že samotný preukaz totožnosti je pravý. Je pravda, že sa uznáva, že použitie biometrických údajov znižuje pravdepodobnosť úspešného sfalšovania dokumentu, takže nasnímanie odtlačkov prstov môže aspoň čiastočne prispieť k tomuto účelu.
- 33 Avšak to, či táto možnosť môže odôvodniť ďalekosiahly zásah, sa javí byť nanajvýš otázne, tým skôr, že aj preukaz totožnosti s chybným čipom je v protiklade s nariadením 2019/1157 podľa nemeckého práva naďalej platný. Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik (Spolkový úrad pre bezpečnosť v informačných technológiách, Nemecko) k tomu uvádza, že „preukaz s nefunkčným čipom [si zachováva] platnosť, aj keď je integrovaný čip viditeľne poškodený. Jeho bezpečnosť ako dokladu totožnosti je daná fyzickými bezpečnostnými prvkami“. Ak je však bezpečnosť daná iba fyzickými bezpečnostnými prvkami (najmä mikroskopickým písmom, UV-odtlačkami atď.), otázka potrebnosti nasnímania odtlačkov prstov vzniká o to zreteľnejšie.
- 34 Aj Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov zdôraznil, že bezpečnostné opatrenia týkajúce sa tlače dokumentu, ako napríklad použitie hologramov alebo

vodoznakov, by mali oveľa nižšiu intenzitu zásahu. Tieto metódy by neobsahovali spracúvanie osobných údajov, avšak aj ony by boli spôsobilé zabrániť falšovaniu dokladov a verifikovať autenticitu dokumentu.

- 35 V tomto rámci treba rešpektovať aj jeden z najdôležitejších princípov európskej právnej úpravy ochrany osobných údajov: princíp minimalizácie údajov. Podľa tohto princípu musí byť zhromažďovanie a používanie osobných údajov primerané a nevyhnutné, a tiež obmedzené na mieru nevyhnutnú pre účely spracúvania.
- 36 Ak je nevyhnutné zhromažďovať odtlačky prstov, vzniká aj otázka, prečo je potrebné odobrať celý odtlačok. To síce podporuje interoperabilitu rôznych typov systémov, ktoré dokážu rozpoznávať odtlačky prstov. Tieto systémy možno rozdeliť do troch podkategórií. Po prvé, existujú systémy, ktoré uchovávajú a porovnávajú úplné snímky odtlačkov prstov. Iné systémy používajú tzv. minúcie. Tieto minúcie opisujú podmnožinu charakteristík, ktoré boli získané zo snímok odtlačkov prstov. Treťou kategóriou sú systémy, ktoré pracujú s jednotlivými vzormi získanými zo snímok odtlačkov prstov. Ak by sa ukladala len jedna minúcia, členský štát, ktorý pracuje so systémom používajúcim snímku celého odtlačku prsta, by ju nemohol využiť. Ukladanie celého odtlačku prsta podporuje interoperabilitu, avšak zvyšuje množstvo uložených osobných údajov a tým aj riziko krádeže identity, ak dôjde k úniku údajov.
- 37 Čipy RFID používané v preukazoch totožnosti môžu za určitých okolností prečítať aj neautorizované skenery. To je tým, že sa aktivujú prostredníctvom rádiového poľa a následne prenášajú údaje v zašifrovanej podobe. Bezpečnosť procesu tak závisí od kvality technológie prenosu a šifrovania. V tejto súvislosti má práve použitie celého odtlačku prsta za následok zvýšenie rizika.
- 38 Pri tom všetkom treba tiež mať na zreteli, že v prípade odtlačkov prstov ide o biometrické údaje. Normotvorca nariadenia okrem iného zavedením článku 9 GDPR preukázal, že tieto údaje podliehajú osobitnej ochrane.
- 39 Aj samotné nariadenie 2019/1157 upúšťa od „bezpečnostného prvku“ odtlačku prsta v prípade detí mladších ako 12 rokov a detí do 6 rokov úplne oslobodzuje od povinnosti odovzdať odtlačok prsta – článok 3 ods. 7 nariadenia 2019/1157. Oveľa dôležitejšie je však to, že osoby, u ktorých odobratie odtlačkov prstov nie je fyzicky možné, sú oslobodené od povinnosti odovzdať odtlačky prstov. To, na čo potom ešte má slúžiť tento bezpečnostný prvok, zostáva v nariadení 2019/1157 neupravené a jednoducho otvorené.
- 40 Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov vo svojom stanovisku ďalej podčiarkuje, že na odoberanie a spracúvanie odtlačkov prstov sa uplatňuje článok 35 ods. 10 GDPR. Podľa článku 35 ods. 1 GDPR sa predtým, ako dôjde k spracovaniu, ktoré pravdepodobne povedie k vysokému riziku pre práva a slobody fyzických osôb, musí vykonať posúdenie vplyvu na ochranu údajov. Toto posúdenie vplyvu na ochranu údajov by sa malo zaoberať najmä posúdením

rizík pre práva a slobody dotknutých osôb, ako aj opatreniami, ktorými sa má týmto rizikám predchádzať, ako sú záruky a bezpečnostné opatrenia.

- 41 Keďže právny základ spočíva na práve Únie, ktorému podlieha prevádzkovateľ, a keďže tieto právne predpisy upravujú konkrétnu spracovateľskú operáciu, všeobecné posúdenie vplyvu sa musí vykonať v súvislosti s prijatím tohto právneho základu (článok 35 ods. 10 GDPR). Takéto posúdenie vplyvu sa preto malo vykonať pri vydávaní nariadenia 2019/1157. Ako vyplýva z odôvodnení nariadenia, takéto posúdenie nebolo vykonané.
- 42 Súd, rovnako ako Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov vo svojom stanovisku, zastáva názor, že povinné nasnímanie podoby tváre a (dvoch) odtlačkov prstov do preukazov totožnosti by neobstálo v posúdení vplyvu. Už v priebehu legislatívneho postupu Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov odporučil, aby sa na tomto pozadí opätovne preskúmala nevyhnutnosť a primeranosť spracovania biometrických údajov (podoba tváre v kombinácii s odtlačkami prstov).
- 43 Normotvorca nariadenia sa touto problematikou vo vzťahu k GDPR len veľmi všeobecne zaoberá v odôvodnení 40. Zostáva pri neurčitých vyjadreniach, ako napríklad, že občania EÚ by mali byť informovaní o nosiči údajov a že je potrebné podrobnejšie stanoviť záruky vzťahujúce sa na spracované osobné údaje a najmä citlivé údaje, ako sú biometrické identifikačné znaky. Pamäťové médium by malo byť nanajvýš bezpečné a malo by účinne chrániť osobné údaje, ktoré sú na ňom uchované, pred neoprávneným prístupom k nim. Zostáva nejasné, čo sa myslí pod „nanajvýš bezpečným“ a ako majú byť stvárnené záruky a bezpečnostné opatrenia. Najmä nie je zjavné žiadne zváženie rizík v prípade úniku údajov z čipu a zásahu do článkov 7 a 8 Charty.
- 44 Vzniká preto otázka, či opomenutie povinného posúdenia vplyvu rizík môže ponechať účinnosť normy nedotknutú alebo naopak v prípade kogentnej povinnosti normotvorcu vykonať posúdenie vplyvu rizík musí jeho opomenutie viesť k neplatnosti normy. Inak by bol normotvorca za svoje pochybenie odmenený.